

Ingen andre bortkomne genstande behandles, uanset deres eventuelle farlighed, på en så drastisk måde i den danske retsorden. Taber et bud fra et apotek en pakke farlig gift, skal finderen aflevere pakken til politiet, og han er berettiget til at oppebære en findeløn, men man vil ikke drømme om at tillægge ham hele værdien af giften, hvis den f. eks. er 1 000 kr. Samfundet er interesseret i, at gifte opbevares på betryggende måde, og dette søges sikret gennem forskellige foranstaltninger, men dog ikke derved, at den retmæssige ejer berøves sin ejendomsret eller dennes værdi. Slipper en tiger ud fra et cirkus, vil det på grund af dette dyrs overordentlige farlighed være berettiget for enhver at dræbe det, men der er dog ikke tale om, at den pågældende får lov til at beholde skindet. Dyret må naturligvis afleveres (se højesteretsdommerne *A. Drachmann Bentzon* og *O. Krarup's* udtalelse gengivet i betænkningen side 76 f. n.).

Her drejer det sig om dyr, der holdes ikke for ejerens eller andres adspredelse, men som et led i et vigtigt erhverv af nationaløkonomisk betydning. Den foreslåede bestemmelse tilsidesætter ganske hensynet til ejeren, og den berøver stort set pelsdyravlerne den beskyttelse, som de gennem stor forståelse fra domstolenes side har erhvervet, og som de stadig har den dag i dag efter dansk ret, jfr. betænkningen bilag 6 og 7. Der er tale om et eklatant indgreb i ejendomsretten, som ganske strider imod almindelige ejendomsretlige grundsætninger.

Efter nødretsgrundsætningen kan indgreb i ejendomsretten kun forsvares, når der er overordentlig stor forskel på værdien af de truede goder og de goder, der opofres. „Respekten for næstens ret må kræve en betydelig afstand mellem goderne“ (*Vinding Kruse i „Ejendomsretten“* side 236). Det kan forsvares ud fra hensynet til fjerkræet at pålægge pelsdyrejerne et strengt ansvar og strenge regler i det hele med hensyn til dyrenes indespærring og at give ejeren af den ejendom, på hvilken det undslupne dyr trænger ind, ret til at nedskyde dyret, når en mere konkret faresituation foreligger, men det kan ikke forsvares at berøve dyrets ejer sin ejendomsret.

2). § 1, stk. 2, omfatter i sin nye version kun pelsdyr, som er *opdrættet i fangenskab*. Hertil er der formentlig intet at bemærke fra foreningens side.

3). § 1, stk. 2, indeholder den i forhold til udkast III nye regel, at *afkom, der følger moderdyret*, er underkastet de for dette gældende bestemmelser. Dette er der i og for sig heller intet at bemærke til, udover at de bestemmelser, der således kommer til at gælde for afkommet, må betegnes som yderst kritisable og i afgjort modstrid med almindelig dansk ejendomsret, jfr. foran under punkt 1.

4). I § 3, stk. 1, er der stadig ikke medtaget erstatning for den skade, der forvoldes på *bure*. Jeg har meget ondt ved at se, at der kan være nogen afgørende forskel på „hegn“, der medtages, og bure. Begge er, eller kan være, ståltrådsindretninger, der virker afspærrende.

5). Kommissionen har indtaget det standpunkt, at man ikke gennem den ubetingede erstatningsregel i § 3, stk. 1, vil beskytte ejeren af pelsdyr mod *skade ved ihjelbidning eller kastning af ungerne*, fremkaldt ved indtrængen af fremmede husdyr, uanset at der foreligger et retsbrud fra den fremmede husdyrejers side (jfr. § 1, stk. 1). Herom kan henvises til, hvad der tidligere er fremført, jfr. betænkningen side 83—84.

6). Betænkningens udkast har i § 3, stk. 2, bibeholdt den regel, at der, hvor det drejer sig om skade, der falder ind under § 3, stk. 1, aldrig kan kræves erstatning, hvis der foreligger selv den ringeste *uagtsomhed fra skadelidtes side* og ejeren af det indtrængende dyr — selvom der jo foreligger et retsbrud fra hans side, jfr. § 1, stk. 1 — ikke har udvist noget uforsvarligt forhold. Jeg har tidligere overfor kommissionen påpeget dette forhold, se betænkningen side 83. Motiverne (side 51) siger, at den i stk. 2 foreslåede bestemmelse er i overensstemmelse med gældende erstatningsret. Dette er dog ikke ubetinget rigtigt, nyere teori og lovgivning går i retning af at åbne mulighed for at tillægge en — omend måske stærkt nedskåret — erstatning, i hvert fald i tilfælde, hvor skadelidtes forhold ikke kan karakteriseres som grov uagtsomhed, se *Ussings* Erstatningsret side 190 og luftfartslov af 6. august 1937 § 36. Jeg vil anse det for uheldigt, om en ny lov indenfor de forholdsvis sjældne områder, hvor ubetinget erstatningsansvar pålægges, nu uden videre vender tilbage til det gamle, af nyere teori og lovgivning